

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **PRORATIO-plus, s.r.o.**, se sídlem Poříčí nad Sázavou 4, Poříčí nad Sázavou, IČ: 61676951, zastoupen Pavlem Bergmannem, daňovým poradcem se sídlem Benešov, Tyršova 194, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 16.12.2008, č.j. 5274/08-1300-204964,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 2.551,80 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 16.12.2008, č.j. 5274/08-1300-204964 (dále též napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Benešově dne 4.7.2008 pod č.j. 74994/08/021912/1502, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 ve výši 111.341,- Kč.

Žalobce v žalobě označil jako žalovaného správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, tedy Finanční ředitelství v Praze. Pravomoc a působnost tohoto orgánu však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, (tedy k 1.1.2013) na Odvolací finanční ředitelství (§ 1, §§ 5 až 7 zákona č. 456/2011 Sb.). Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na

který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, jednal soud s tímto správním orgánem jako se žalovaným.

Žalobce v podané žalobě namítl, že se žalovaný dopustil porušení jeho procesních práv jako daňového subjektu a dále, že právní názor žalovaného na výši uskutečněných zdanitelných plnění nemá oporu ve skutkových zjištěních ani v platné daňové legislativě. Namítl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spadá do následujících žalobních bodů:

1. Porušení ustanovení § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o správě daní a poplatků), kterého se žalovaný dopustil tím, že se nevypořádal s odvolací námitkou 1.2 vznesenou v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru týkající se porušení dvouinstančnosti daňového řízení. Rozhodnutí je tak ve smyslu ustanovení § 76 s.r.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

2. Porušení ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků, které žalobce spatřuje v tom, že daň byla vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty tří let pro vyměření či doměření daně. Žalobce poukázal na to, že kontrola daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2004 byla protokolárně zahájena dne 7.3.2007, vlastní přezkumná činnost správce daně však v tento den zahájena nebyla. Navíc správce daně neuvedl do protokolu konkrétní podezření, resp. poznatky, které jej k zahájení daňové kontroly vedly. Proto podle žalobce nelze považovat úkon správce daně ze dne 7.3.2007 za úkon podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

3. Porušení ustanovení § 31 odst. 2 a § 16 odst. 4 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Porušení uvedených ustanovení žalobce spatřuje v tom, že správce daně neprovedl žalobcem navržený důkaz - výslech zástupce nájemce – jednatele společnosti PRORATIO, s.r.o. Namísto toho provedl úkon nazvaný jako výslech svědka, a to jednatele žalobce. Správce daně tak neprovedením výslechu navrženého svědka nezjistil s dostatečnou úplností skutkový stav, daň tedy dodatečně vyměřil v jiné výši, než mu právní úprava umožňuje. Vzhledem k tomu, že žalovaný s postupem správce daně souhlasil, i on porušil předmětnou právní úpravu.

4. Porušení ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, které žalobce spatřuje v tom, že mu nebylo umožněno realizovat právo na projednání zprávy o daňové kontrole, tato zpráva byla v rozporu s právní úpravou zaslána žalobci prostřednictvím poštovní přepravy. Správce daně a posléze žalovaný tak neumožnili žalobci předložit důkazní prostředky a příslušná vysvětlení ve věci tak, aby správce daně dospěl k závěru, že žalobcem přiznaná daň je v souladu s právními předpisy. V této souvislosti zdůraznil, že projednání zprávy o kontrole neznamena, že správce daně pouze daňový subjekt se zprávou seznámí.

5. Porušení ustanovení článku 2 odst. 3 Ústavy a článku 2 odst. 2 a 3, článku 4 a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ke kterému došlo v důsledku postupu správce daně i žalovaného v rozporu se shora citovanými ustanoveními zákona o správě daní a poplatků.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K žalobní námitce vznesené v 1. žalobním bodu uvedl, že přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, přičemž zrekapituloval průběh řízení a v odůvodnění vysvětlil, proč považuje námitku porušení dvouinstančnosti za nedůvodnou (odkázal přitom na stranu 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Odmítl též názor žalobce, že je principiálně nemožné zhojit eventuální vady rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně v řízení odvolacím, neboť takový názor je v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 a 4 zákona o správě daní a poplatků. K námitce obsažené ve druhém žalobním bodu žalovaný uvedl, že lhůta pro vyměření daně podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků měla uplynout podle jeho názoru až dne 31.3.2007. Daňová kontrola byla ovšem zahájena již dne 7.3.2007 a tímto úkonem byl učiněn úkon běh lhůty přerušující. K námitce vznesené ve 3. žalobním bodu uvedl, že tato je nedůvodná, neboť k návrhu žalobce správce daně provedl výslech osoby, která byla jednatelem společnosti PRORATIO, s.r.o. v době uzavření nájemní smlouvy a která smlouvu za tuto společnost podepisovala. Skutkový stav byl zjištěn úplně a daň byla stanovena ve správné výši. V této souvislosti žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce vznesené ve 4. žalobním bodu týkající se neumožnění projednání zprávy o kontrole žalovaný uvedl, že žalobce zprávu o kontrole projednat mohl, neučinil tak, byla mu i následně dána možnost se k věci vyjádřit a důkazní prostředky předložit, což nepochybně vyplývá z obsahu spisového materiálu, na který odkázal. Zdůraznil, že zástupce žalobce nespolupracoval ani při projednání zprávy, stejně jako tak nečinil ani v průběhu podstatné části řízení, jehož průběh účelově zdržoval a ztěžoval.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž setrval na svém procesním stanovisku a argumentoval shodně jako v podané žalobě.

Při jednání u Městského soudu v Praze dne 21.5.2013 zástupce žalobce zopakoval již v žalobě uvedené důvody, pro které napadené rozhodnutí navrhuje zrušit. Vedle toho též namítl, že správce daně též nesprávně aplikoval ustanovení § 23 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, což mělo vliv i na stanovení rozsahu zdanitelného plnění pro účely daně z přidané hodnoty. V reakci na závěr zdejšího soudu v obdobné věci vedené pod sp. zn. 6 Ca 51/2009, který takto uplatněnou žalobní námitku považoval s ohledem na obsah v podstatě totožné žaloby za opožděnou, žalobce uvedl, že námitka nesprávného hmotněprávního posouzení věci byla v žalobě řádně uplatněna, byť v obecnější podobě. Pokud pak soud námitku nesprávného právního posouzení věci uplatněnou v žalobě měl za příliš obecnou, měl žalobce vyzvat k jejímu doplnění. Žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření k žalobě.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 7.3.2007 byla u žalobce zahájena kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2003, rok 2004, 2005 a 2006, daně z příjmů právnických osob za rok 2003, 2004 a 2005 a daně z nemovitostí za rok 2004, 2005 a 2006. O zahájení kontroly byl sepsán protokol, z něhož vyplývá, že již při tomto úkonu byly správci daně předány podklady pro provedení kontroly (kompletní účetnictví za rok 2004 a 2005) a žalobce byl zároveň vyzván, aby předložil účetnictví za rok 2003 a 2006. Z žalobcem předložených dokladů vyplývá, že žalobce fakturoval společnosti PRORATIO s.r.o. „nájemné nebytových prostor za rok 2004 dle smlouvy“ ve výši 595.000,- Kč (základ daně 500.000,- Kč, daň 95.000,- Kč). Nájemné bylo fakturováno na základě smlouvy o nájmu nebytových prostor uzavřené dne 1.1.2001 mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností PRORATIO s.r.o. jako nájemcem. Z článku V, bod 2e „Práva a povinnosti smluvních stran“ této smlouvy vyplývá, že je nájemce povinen „provádět na vlastní náklady opravy budovy, roční opravy a údržba činí cca 571.000,- Kč, tato částka bude zohledněna v nájemném“. Podle článku VI nazvaného „Úhrada nájemného a služeb“ se nájemné sjednává ve výši 921.000,- Kč ročně snížené o částku 571.000,- Kč a

celkové nájemné za nájem nebytových prostor činí ročně 500.000,- Kč. Dle druhého bodu tohoto článku se pronajímatel zavazuje poskytovat nájemci teplo za 150.000,- Kč.

Vzhledem k tomu, že výsledkem odečtení částky 571.000,- Kč z celkové částky stanoveného nájemného ve výši 921.000,- Kč je částka 350.000,- Kč (ve smlouvě uvedeno 500.000,- Kč), požadoval správce daně tuto nesrovnalost vysvětlit a doplnit. Za tím účelem žalobci zaslal výzvu ze dne 2.4.2007. V odpovědi na tuto výzvu ze dne 10.7.2007 žalobce uvedl, že nesrovnalost spočívá v postupu daňového subjektu, kdy k nájemnému byla připočtena a vyfakturována hodnota tepla. Tato skutečnost byla žalobcem potvrzena rovněž ve vyjádření ze dne 5.12.2007, ve kterém žalobce uvedl, že dohodnuté nájemné ve výši 500.000,- Kč za rok je včetně dodávky tepla specifikované a oceněné ve smlouvě o nájmu. Dále v tomto vyjádření žalobce uvedl, že v textu smlouvy je uveden postup, jaké skutečnosti obě smluvní strany při konstrukci výše nájemného posuzovaly, a že z textu smlouvy ani z jiných skutečností nevyplývá, že by se pronajímatel a nájemce dohodli, že údržbu bude provádět nájemce. Jako důkazní prostředek bylo navrženo provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. Dne 15.5.2008 byl správcem daně proveden za účasti zástupce žalobce výslech svědka, Jiřího Zacha, v době uzavření předmětné smlouvy o nájmu a v celém kontrolovaném období jednatele společnosti PRORATIO s.r.o., který do protokolu uvedl, že společnost PRORATIO s.r.o. povinnost sjednanou v článku V předmětné smlouvy o nájmu plnila a na své náklady prováděla a zajišťovala opravy i údržbu pronajaté budovy. Dále potvrdil, že nájemné bylo sjednáno ve výši 921.000,- Kč, které bylo sníženo o částku 571.000,- Kč za prováděné opravy a údržbu budov nájemcem a že v částce 500.000,- Kč byla zahrnuta úhrada za teplo ve výši 150.000,- Kč.

Pokud se jedná o zprávu o výsledku daňové kontroly, byl správcem daně vypracován koncept zprávy o daňové kontrole, který byl 12.3.2008 zaslán žalobci s výzvou, aby se k výsledku uvedenému ve zprávě vyjádřil do 15 dnů od převzetí písemnosti. Dne 4.4.2008 bylo správci daně doručeno vyjádření žalobce ke kontrolnímu nálezu, ve kterém žalobce jako důkaz navrhl provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. (svědecká výpověď byla správcem daně provedena, jak uvedeno shora, dne 15.5.2008). Její zhodnocení spolu se stanoviskem k námitkám obsaženým ve vyjádření správce daně žalobci sdělil v písemnosti ze dne 4.6.2008. Zároveň touto písemností požádal, aby se žalobce dne 16.6.2008 dostavil k převzetí zprávy o daňové kontrole, jejíž výsledek bude totožný s výsledkem uvedeným v zaslaném konceptu, případně aby byl domluven náhradní termín, pokud navržený termín nebude vyhovovat. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 6.6.2008. Na skutečnosti uvedené v tomto vyjádření žalobce nereagoval a k převzetí zprávy o daňové kontrole se nedostavil. Zpráva o daňové kontrole byla žalobci zaslána poštou spolu s průvodním dopisem dne 17.6.2008. V průvodním dopise správce daně uvedl, že se k výsledku uvedenému ve zprávě žalobce může vyjádřit do 8 dnů ode dne převzetí. Zprávu o daňové kontrole s průvodním dopisem žalobce převzal dne 19.6.2008 a ve lhůtě poskytnuté správcem daně se nevyjádřil. Dne 3.7.2008 byla správci daně doručena písemnost žalobce ze dne 30.6.2008, ve které uvedl, že postup správce daně, tj. zaslání zprávy o daňové kontrole poštou, je v rozporu s ustanovením § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Jako důvod uvedl, že písemnost ze dne 4.6.2008 není rozhodnutím podle § 32 zákona o správě daní a poplatků, a proto termín projednání zprávy o daňové kontrole stanovený na den 16.6.2008 nebyl určen po právu. Správce daně se s těmito námitkami vypořádal ve své odpovědi ze dne 4.7.2008, ve které sdělil, že daňovou kontrolu považuje za projednanou v souladu s § 16 odst. 8 uvedeného zákona. Uvedl, že předmětná písemnost není rozhodnutím, ale vzhledem k ustanovení § 2 odst. 2 a § 9 zákona o správě daní a poplatků a § 16 odst. 2 a 4 téhož zákona

a také s přihlédnutím k průběhu celého daňového řízení nepovažoval za nutné ukládat žalobci právo vyjádřit se k výsledku kontroly rozhodnutí.

Správní spis dále obsahuje výpis z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 25440, týkající se společnosti PRORATIO, s.r.o., z něhož vyplývá, že Jiří Zach byl jednatelem uvedené společnosti (nájemce) od 20.12.1993 do 28.2.2007. Jeho nástupcem byl od 28.2.2007 Josef Alfred Lodes. Spolu s ním byl dalším jednatelem Henry Kummer, a to od 13.9.2007. Součástí spisu je i výpis z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 39185 týkající se společnosti PRORATIO-plus, s.r.o. – žalobce, ze kterého vyplývá, že jednatelem této společnosti je od 14.8.1995 pan Jiří Zach. Jedním ze společníků této společnosti byl Henry Kummer, a to od 15.8.2000. Uvedené údaje byly z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze správním orgánem zjištěny k datu 14.4.2008 a 22.4.2009. Za pronajímatele uvedenou smlouvu podepsal pan Henry Kummer a za nájemce Jiří Zach.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 4.7.2008, č.j. 74994/08/021912/1502, byla žalobci Finančním úřadem v Benešově za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 111.341,- Kč.

Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 24.7.2008 odvolání, doplněné podáním ze dne 19.9.2008, které v podstatných bodech koresponduje námitkám uplatněným v žalobě.

O podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru rozhodlo Finanční ředitelství v Praze dne 16.12.2008, pod č.j. 5274/08-1300-204964, tak, že odvolání bylo zamítnuto. V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh daňového řízení a uvedl, že na základě skutečností zjištěných v rámci daňové kontroly, tak jak jsou popsány shora, správce daně dospěl k závěru, že žalobce za poskytnuté zdanitelné plnění (pronájem nebytových prostor) přijal úplatu ve výši 350.000,- Kč a úplatu formou nepeněžitého plnění ve výši 571.000,- Kč. Základem daně za zdanitelné plnění byla tedy částka ve výši 921.000,- Kč a povinností žalobce bylo ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí platby přiznat daň na výstupu (ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – dále jen zákon č. 235/2004 Sb.) ve výši 174.990,- Kč. Správce daně však zjistil, že žalobce z uskutečnění zdanitelného plnění přiznal daň pouze ve výši 66.500,- Kč, a proto mu dodatečným platebním výměrem vyměřil daň ve výši 108.490,- Kč (zbylá část daňového doměrku byla vztažena k jinému zdanitelnému plnění – bezúplatnému poskytnutí hydraulického lisu – toto plnění však nebylo předmětem sporu). V této souvislosti odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a na ustanovení § 36 odst. 1 a ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

K odvolací námitce týkající se porušení ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, v níž žalobce poukazoval na to, že se zprávou o kontrole byl seznámen při jediném jednání a bylo mu sděleno, že tímto je zpráva projednána a kontrola uzavřena, odvolací orgán uvedl, že toto tvrzení je v rozporu s postupem správce daně, popsaným shora v rámci zjištění učiněných ze správního spisu týkajících se procesu projednávání zprávy o daňové kontrole. Z takto popsaného postupu je dle názoru odvolacího orgánu zřejmé, že před ukončením daňové kontroly byl žalobce se závěry kontrolního nálezu seznámen. Ve lhůtě poskytnuté správcem daně využil svého práva vyjádřit se k výsledku uvedenému ve zprávě o kontrole a navrhl doplnění dokazování. Správce daně řízení doplnil a s jeho výsledkem spolu se svým

stanoviskem žalobce také seznámil. Poté vzhledem k tomu, že žalobce žádným způsobem nereagoval na navržený termín k převzetí zprávy o kontrole, byla žalobci zpráva o kontrole odeslána v poštovní zásilce.

Jako opodstatněnou neshledal odvolací orgán ani námitku žalobce, že správce daně k prokázání sporných skutečností ve věci obsahu smlouvy o nájmu neprovedl důkaz výsledkem zástupce nájemce – jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. Uvedl, že v průběhu daňového řízení žalobce jako důkaz navrhl provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. bez udání konkrétního jména. Správce daně v souladu s § 16 odst. 4 písm. c) uvedeného zákona o správě daní a poplatků navrhovanou výpověď provedl. Správce daně předvolal k podání výpovědi pana Zacha, který byl v kontrolovaném období jediným členem statutárního orgánu nájemce – společnosti PRORATIO s.r.o. – oprávněným za společnost jednat (od 20.12.1993 do 28.2.2007) a který předmětnou smlouvu o nájmu za nájemce uzavíral. Dále odvolací orgán uvedl, že z obsahu námitek podaných žalobcem v rámci daňové kontroly proti provedení výsledku svědka vyplývá, že dle názoru žalobce pan Zach nemůže mít postavení svědka, neboť je současným jednatelem žalobce (od 14.8.1995 dosud). K tomu odvolací orgán uvedl, že pan Zach nebyl v rámci výpovědi vyslechnut jako jednatel žalobce, ale jako jediný možný zástupce obchodního partnera žalobce, který k předmětné záležitosti mohl podat informace a vyjadřoval se ke skutečnostem týkajícím se nájemce (provádění oprav a údržby pronajaté budovy nájemcem). K návrhu žalobce na provedení svědeckých výpovědí současných jednatelů společnosti PRORATIO s.r.o. pana Kummera a pana Lodes odvolací orgán uvedl, že dle údajů z obchodního rejstříku je pan Kummer jednatelem společnosti PRORATIO s.r.o. od 13.9.2007 a pan Lodes od 28.2.2007. Vzhledem k tomu, že navrženými výpověďmi by se měla ověřit konstrukce a způsob výpočtu výše nájemného uvedeného ve smlouvě o nájmu uzavřené dne 1.1.2001, považuje odvolací orgán návrh na provedení těchto svědeckých výpovědí za nedůvodný.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jako nedůvodnou posoudil soud námitku žalobce vznesenou v 1. žalobním bodu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se porušení dvouinstančnosti daňového řízení. Jak vyplývá z odvolání podaného žalobcem proti dodatečnému platebnímu výměru, vznesl žalobce tuto námitku pod bodem 1.2., a to v souvislosti s námitkou vznesenou pod bodem 1.1 týkající se porušení ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, tedy práva na projednání zprávy o kontrole (žalobce dovozoval, že v důsledku nesprávné aplikace zmiňovaného ustanovení zákona o správě daní a poplatků došlo v řízení před správním orgánem prvního stupně k takovým vadám řízení, které nemohou být zhojeny odvolacím orgánem, aniž dojde k porušení zásady dvojinstančnosti řízení). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný s uvedenou námitkou vypořádal, a to v souvislosti s hodnocením námítky týkající se porušení práva na projednání zprávy o kontrole zakotveného v ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Vzhledem k tomu, že dospěl k závěru, že námitky žalobce stran nesprávné aplikace ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků nebyly důvodné, odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že neshledává důvodnou ani námitku případného porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Takový závěr

nelze shledat nepřezkoumatelným, neboť je z něj dostatečně zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů k němu odvolací orgán dospěl.

Ve 2. žalobním bodu žalobce namítl, že úkon správce daně ze dne 7.3.2007, kterým byla protokolárně zahájena kontrola daně z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období, nelze považovat za úkon ve smyslu § 16 zákona o správě daní a poplatků, tedy za zahájení daňové kontroly, neboť v tento den nebyla zahájena vlastní přezkumná činnost správce daně, a správce daně do protokolu neuvedl konkrétní podezření, event. poznatky, které ho k zahájení daňové kontroly vedly. V důsledku toho nebyl tento úkon správce daně ani úkonem přerušujícím běh prekluzivní lhůty k doměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Pokud jde o část argumentace žalobce, která poukazuje na skutečnost, že při zahájení kontroly dne 7.3.2004 nebyla správcem daně uvedena konkrétní podezření, resp. poznatky, které k zahájení daňové kontroly vedly, je zřejmé, že se tato argumentace opírá o závěry, které Ústavní soud ohledně zákonnosti zahájení daňové kontroly vyslovil v nálezu ze dne 18.11.2008, ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07. Nelze však přehlédnout, že v mezidobí došlo k vývoji judikatury, přičemž zásadním rozhodnutím byl posléze rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j. 8Afs 7/2010-70, v němž Nejvyšší správní soud závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ve věci sp.zn. I.ÚS 1835/07 označil za neudržitelné. Nejvyšší správní soud při posuzování otázky, zda daňová kontrola, při jejímž zahájení správce daně daňovému subjektu nesdělil konkrétní pochybnosti či podezření, že původně přiznaná a vyměřená daň je nižší než měla být, vyhoví ústavní kaucele proporcionality zásahu veřejné moci do autonomní sféry jednotlivce, uvedl, že daňová kontrola je institutem upraveným v části I. daňového řádu, tedy institutem obecným, který může najít své uplatnění v různých fázích daňového řízení. Daňová kontrola tedy není samostatným řízením ani samostatnou fází daňového řízení. Jedná se o úkon správce daně, resp. soubor úkonů, jímž dle § 16 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější. Daňová kontrola se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu podle tohoto zákona. Tímto účelem je podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků „stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy.“ Kontrola je ukončena sepsáním a podepsáním zprávy, tedy souboru relevantních poznatků, které vyplynuly z daňové kontroly. Tato zpráva není rozhodnutím. Zprávou nejsou daňovému subjektu ukládány povinnosti nebo přiznávána práva. Daňová kontrola je tedy svou povahou procesem kontrolním a nikoli rozhodovacím. Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že obecným pojmovým znakem jakékoliv kontroly ve veřejné správě je možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nemá (konkrétní) podezření, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti. Daňová kontrola se nijak nevymyká takto chápanému pojmu kontroly. Existence konkrétních pochybností je naopak, jak rovněž Nejvyšší správní soud zdůraznil, skutečností, která podstatně odlišuje daňovou kontrolu od vytýkacího řízení dle § 43 zákona o správě daní a poplatků. Existence konkrétních pochybností o správnosti či pravdivosti daňového přiznání a jejich sdělení daňovému subjektu jsou totiž pojmově spjaty pouze s vytýkacím řízením.

Pokud jde o ústavní limity provedení daňové kontroly, Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí poukázal na to, že v daňovém řízení se nutně střetává veřejný zájem na stanovení a výběru daní na straně jedné a zájem na ochraně autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Omezení osobní sféry jednotlivce spočívající v oprávnění správce daně realizovat daňovou kontrolu tak musí sledovat legitimní cíl a být ve vztahu k tomuto cíli vhodné, potřebné a přiměřené. Legitimním cílem je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Naplnění hlediska přiměřenosti Nejvyšší správní soud shledal v tom, že v případě daňové kontroly jde o relativně šetrný způsob dotčení autonomní sféry jednotlivce, a to s ohledem na široký katalog oprávnění, jimiž daňový subjekt v rámci daňové kontroly disponuje a jejich reálnou a efektivní ochranou nejen v daňovém řízení, ale zejména v případném soudním řízení správním. Nadto újma na právu jednotlivce na informační sebeurčení a zásah do jeho autonomní sféry není ve vztahu k zamýšlenému cíli nepřiměřená. Závěrem pak Nejvyšší správní soud uvedl, že ústavní kautela minimalizace zásahu do autonomní sféry daňového subjektu v rámci provádění daňové kontroly je proto naplněna již tím, že správce daně plně respektuje mantinely, které jsou mu určeny daňovým řádem a rozhodovací praxí Ústavního soudu a správních soudů. Požadavek, aby správce daně disponoval při zahájení daňové kontroly konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění daňové povinnosti, nemá proto opodstatnění a je v rozporu s pojmovým chápáním kontroly ve správním právu jako takovém.

Tento právní názor lze označit za ustálený právní názor, pokud jde o posuzování otázky ústavnosti zahájení daňové kontroly (srovnej zejména rozsudky ze dne 26.10.2009, č.j. 8Afs 46/2009-46, č. 1983/2010 Sb., NSS, ze dne 3.12.2009, č.j. 2Aps 2/2009-52, č. 2000/2010 Sb., NSS; dále srov. např. rozsudky ze dne 22.12.2009, č.j. 1Afs 84/2009-90, ze dne 19.3.2010, č.j. 5Aps 2/2010-54, ze dne 15.4.2010, č.j. 7Afs 15/2010-89, ze dne 29.4.2010, č.j. 9Afs 108/2009-43, ze dne 13.5.2010, č.j. 1Afs 26/2010-163, ze dne 27.5.2010, č.j. 2Afs 10/2010-71, ze dne 30.6.2010, č.j. 1Aps 1/2010-89, ze dne 9.9.2010, č.j. 2Aps 1/2010.-156, ze dne 22.7.2011, č.j. 5Afs 61/2010-61, či ze dne 21.9.2011, č.j. 9Afs 4/2011-96, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30.5.2012, č.j. 8Afs 46/2011-92 „*tento právní závěr přitom nebyl shledán ústavně nesouladným ani v novější rozhodovací praxi Ústavního soudu (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 8.12.2010, sp.zn. IV.ÚS 36/10) a zdůraznil, že dne 8.11.2011 vydalo plénium Ústavního soudu pod sp.zn. Pl.ÚS-st.33/11 stanovisko, ve kterém se odchýlilo od právního názoru vysloveného v nálezu sp.zn. I.ÚS 1835/07 a konstatovalo, že postup správce daně, který zahájil daňovou kontrolu bez podloženého podezření o nikoli řádném splnění daňové povinnosti, nelze bez dalšího považovat za porušení principu proporcionality a za realizaci pravomoci správce daně v rozporu s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.*“

Co se týče námitky, že při zahájení daňové kontroly dne 7.3.2007 nebyla vlastní kontrolní činnost zahájena, podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo lze daň vyměřit ani doměřit po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Podle ustanovení § 47 odst. 2 věty první zákona o správě daní a poplatků pak platí, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Je třeba připustit, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2006, č.j. 8 Afs 7/2005-96, formální sepis protokolu o zahájení

daňové kontroly nelze považovat za úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Taková situace však v posuzované věci nenastala. Jak bylo uvedeno v rekapitulační části, již při zahájení kontroly dne 7.3.2007 správce daně od žalobce vyžadoval předložení účetních podkladů a kladl žalobci otázky vztahující se k předmětu jeho činnosti a daňové povinnosti. I kdyby však byla za první faktický úkon směřující ke zjištění kontrolovaných skutečností považována ve smyslu námitky žalobce až výzva správce daně k osvětlení skutečností ze dne 2.4.2007 (tato výzva již zcela nepochybně směřovala ke zjištění skutečností rozhodných z hlediska předmětu kontroly), a bylo by tedy nutno za okamžik faktického zahájení daňové kontroly třeba považovat až doručení této výzvy žalobci (5.4.2007), stále by se jednalo o úkon řádně směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Předmětem napadeného rozhodnutí byla daň z přidané hodnoty za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2004. S přihlédnutím k závěrům Ústavního soudu vysloveným k počátku běhu prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků v nálezu ze dne 2.12.2008 ve věci sp. zn. I. ÚS 1611/07 lhůta pro vyměření a doměření daně tedy skončila dnem 31.12.2007. Úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení byl ovšem učiněn již v 7.3.2007 (resp. nejpozději, pokud by soud připustil námitku žalobce, že při sepisu protokolu o zahájení kontroly nebyla fakticky zahájena, 5.4.2007), tedy před uplynutím prekluzivní lhůty.

S ohledem na shora uvedené proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004 nebyla zahájena nezákonně, nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že daň byla doměřena po uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, a proto se ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období soud dále zabýval důvodností ostatních v žalobě uplatněných námitek. Tyto námitky směřovaly k průběhu daňové kontroly a ke způsobu zjišťování skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) zákona o správě daní a poplatků má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo předkládat v průběhu daňové kontroly důkazní prostředky, případně navrhopvat předložení důkazních prostředků, které on sám nemá k dispozici.

Podle ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků o výsledku zjištění sepíše pracovník správce daně zprávu o daňové kontrole. Po projednání této zprávy ji spolupodepisuje kontrolovaný daňový subjekt a pracovník správce daně. Bezdůvodné odepření podpisu kontrolovaným daňovým subjektem je pro platnost ve zprávě uvedených zjištění bezvýznamné a o tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt výslovně poučen. Jedno vyhotovení kontrolní zprávy obdrží kontrolovaný daňový subjekt. Den podpisu zprávy je též dnem jejího doručení. Je-li výsledkem kontrolního zjištění skutečnost, odůvodňující dodatečné stanovení daně, může být součástí zprávy o daňové kontrole i dodatečný platební výměr. Při dodatečném stanovení daně správce daně přihlédne ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít nebo se jejímu převzetí a projednání vyhýbá, odešle se mu v poštovní zásilce s doručenkou.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, není přitom vázán jen návrhy daňových subjektů. Vždy však provede navržené důkazní

prostředky, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Ve 3. žalobním bodu žalobce namítl, že správce daně neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem zástupce nájemce – jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. - a tím porušil ustanovení § 31 odst. 2 a ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. K této námitce je třeba uvést, že z obsahu spisu vyplývá, že v průběhu daňového řízení žalobce jako důkaz navrhl provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. bez udání konkrétního jména. Dne 15.5.2008 provedl správce daně za účasti zástupce žalobce výslech svědka Jiřího Zacha, který byl, jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku založeného ve správním spisu, v době uzavření nájemní smlouvy a v celém kontrolovaném zdaňovacím období jednatelem společnosti PRORATIO s.r.o. a který předmětnou smlouvu o nájmu za nájemce uzavíral. Z toho vyplývá, že Jiří Zach nebyl vyslechnut jako jednatel společnosti PRORATIO – plus s.r.o., jak tvrdí žalobce, ale jako jediný člen statutárního orgánu nájemce – společnosti PRORATIO s.r.o. oprávněný za tuto společnost v rozhodném období jednat, a to v postavení svědka. Skutečnost, že Jiří Zach byl v rozhodné době, tj. v době uzavření předmětné nájemní smlouvy a v kontrolovaném zdaňovacím období, současně jednatelem žalobce i společnosti PRORATIO s.r.o., neznamená nemožnost jeho výslechu jako svědka. Výpověď tohoto svědka pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zhodnotil, a to v souvislosti s ostatními provedenými důkazy. Rovněž řádně zdůvodnil, proč nepřistoupil k výslechu dalších žalobcem navržených svědků, současných jednatelů společnosti PRORATIO s.r.o. pana Kummera a pana Lodese. K žalobcem namítanému porušení ustanovení § 16 odst. 4 písm. c) a § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků tedy v daném případě nedošlo. V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že další žalobcem navrhovaní svědci pánové Kummer a Lodes nebyli v předmětné období statutárními orgány nájemce a žalobce ničím nedoložil, zda a jakým způsobem se osobně podíleli na vypracování nájemní smlouvy a na jejím faktickém plnění.

Ve 4. žalobním bodu žalobce namítal porušení ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, ke kterému mělo dojít tím, že správce daně neumožnil žalobci projednání zprávy o daňové kontrole, neumožnil mu předložit důkazní prostředky a zprávu o kontrole zástupci žalobce poslal poštou. K této námitce je třeba uvést, že z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že dne 12.3.2008 zaslal správce daně žalobci koncept zprávy o daňové kontrole se žádostí, aby se k výsledku uvedenému ve zprávě vyjádřil do 15 dnů od převzetí písemnosti. Dne 4.4.2008 bylo správci daně doručeno vyjádření žalobce ke kontrolnímu nálezu, ve kterém bylo jako důkaz navrženo provedení svědecké výpovědi jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. Jak již bylo uvedeno shora, správce daně provedl dne 15.5.2008 za účasti zástupce žalobce výslech svědka pana Jiřího Zacha, v rozhodné době jednatele společnosti PRORATIO s.r.o. Zhodnocení této svědecké výpovědi spolu se stanoviskem k námitkám žalobce obsaženým ve vyjádření sdělil správce daně žalobci v písemnosti ze dne 4.6.2008. Touto písemností zároveň správce daně žalobce požádal, aby se dne 16.6.2008 dostavil k převzetí zprávy o daňové kontrole, jejíž výsledek bude totožný s výsledkem uvedeným v zaslaném konceptu, případně aby byl domluven náhradní termín, pokud navržený termín nebude vyhovovat. Tato písemnost byla doručena žalobci dne 6.6.2008. Na skutečnosti uvedené v tomto sdělení správce daně žalobce nereagoval, náhradní termín nedomluvil a v uvedeném termínu se k převzetí zprávy o daňové kontrole nedostavil. Z tohoto důvodu správce daně žalobci zaslal zprávu o daňové kontrole poštou spolu s průvodním dopisem dne 17.6.2008, ve kterém sdělil, že se k výsledku uvedeném ve zprávě může žalobce vyjádřit do 8 dnů ode dne převzetí. Zprávu o daňové kontrole s průvodním dopisem žalobce převzal dne 19.6.2008 a lhůty poskytnuté správcem daně k vyjádření

nevyužil. Následně byla dne 3.7.2008 správci daně doručena písemnost žalobce ze dne 30.6.2008, ve které zpochybnil postup správce daně, tj. zaslání zprávy o daňové kontrole poštou. Na toto podání reagoval správce daně písemností ze dne 4.7.2008. Z uvedeného postupu vyplývá, že zasláním konceptu zprávy o daňové kontrole správce daně umožnil žalobci před ukončením daňové kontroly seznámit se se závěry kontrolního nálezu a s náhledem správce daně na danou věc a vyjádřit se k výsledku uvedenému ve zprávě o kontrole a navrhnout doplnění dokazování. Tohoto práva také žalobce využil. Správce daně na základě návrhu žalobce řízení doplnil o výslech svědka a s jeho výsledkem spolu se svým stanoviskem žalobce také písemně seznámil. Následně žalobce vyzval k předání a převzetí zprávy o daňové kontrole ve stanoveném termínu a nabídl mu možnost domluvit termín náhradní. Tím, že se žalobce ve stanoveném termínu k předání zprávy o daňové kontrole nedostavil, se správcem daně nedomluvil ani náhradní termín a ani se ve lhůtě poskytnuté správcem daně ke zprávě o kontrole nevyjádřil, vzdal se svého práva účastnit se ústního projednání zprávy o daňové kontrole a v důsledku jeho neúčasti mu byla zpráva o daňové kontrole zaslána poštou. Lze tedy uzavřít, že k projednání zprávy o daňové kontrole, byť ne protokolárně, došlo a žalobce tak nebyl zkrácen na svém právu na projednání zprávy o daňové kontrole zakotveném v ustanovení § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků. Žalobní námitka je tedy nedůvodná. Oznámení termínu projednání zprávy o kontrole je úkonem, pro který zákon nepředepisuje speciální náležitosti. Nesouhlas daňového subjektu se závěry správce daně obsaženými ve zprávě o výsledku daňové kontroly neznamena nemožnost ukončení daňové kontroly. V daném případě soud neshledal v postupu správce daně při ukončení daňové kontroly vady, které by mohly vést k nezákonnosti následně vydaného dodatečného platebního výměru.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal, že by v projednávané věci došlo v průběhu daňové kontroly k porušení shora uvedených ustanovení zákona o správě daní a poplatků, nedošlo tedy ani k v 5. žalobním bodu namítanému porušení ustanovení článku 2 odst. 3 Ústavy a článku 2 odst. 2 a 3, článku 4 a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

K námitce žalobce uplatněné při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21.5.2013, dle které byla daná věc chybně posouzena z hlediska hmotně právního, považuje soud za potřebné uvést, že tato námitka byla vznesena po uplynutí lhůty, ve které lze žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), a proto k ní soud nepřihlédl. Námitku porušení hmotně právního předpisu nelze dle názoru soudu dovodit z textu žaloby, ve kterém žalobce uvedl že: „právní názor žalovaného na výši uskutečněných zdanitelných plnění nemá oporu ve skutkových zjištěních, ani v platné daňové legislativě“. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že žalobce v podané žalobě po této úvodní větě uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v dále specifikovaných žalobních bodech – v těchto specifikovaných žalobních bodech však porušení hmotněprávního předpisu nenamítá. Soud přitom s ohledem na systematiku žaloby neměl důvodu pochybovat o tom, že obecná zmínka o rozporu „s daňovou legislativou“ je rozvedena právě a následně zdůvodněnými žalobními body. Obecně formulovaný názor, že žalovaným vyslovený závěr nemá oporu ve skutkových zjištěních ani v platné daňové legislativě, žalobce konkretizoval v jednotlivých žalobních bodech, které soud posoudil. Takto provedenou konkretizaci nelze dále rozšiřovat, neboť to by představovalo nepřipustné rozšiřování žalobních bodů.

Jako důvodný neshledal soud návrh žalobce na doplnění dokazování výsledkem svědků pana Kummera a pana Lodese, zástupců společnosti PRORATIO s.r.o., kteří by dle žalobce mohli uvést okolnosti vztahující se k předmětné smlouvě o nájmu. Výslech uvedených svědků navrhoval žalobce již v průběhu daňového řízení. Odvolací orgán

k provedení výsledku uvedených svědků nepřistoupil s odůvodněním, že podle údajů z obchodního rejstříku je pan Kummer jednatelem společnosti PRORATIO s.r.o. od 13.9.2007 a pan Lodes od 28.2.2007. Vzhledem k tomu, že navrženými výpověďmi by se měla ověřit konstrukce a způsob výpočtu výše nájemného uvedeného ve smlouvě o nájmu uzavřené dne 1.1.2001, bylo by provedení tohoto důkazu nedůvodné. Se zhodnocením nedůvodnosti provedení těchto svědeckých výpovědí se soud ztotožňuje a v této souvislosti zdůrazňuje, že pan Kummer a Lodes jsou osoby, které nebyly v pozici jednatelů nájemce – společnosti PRORATIO s.r.o. ani společnosti PRORATIO – plus (žalobce) v době uzavření předmětné nájemní smlouvy ani v předmětném zdaňovacím období. K okolnostem, které se vztahují k předmětné smlouvě o nájmu, by se tedy z pozice zástupců společnosti PRORATIO s.r.o. nemohli kvalifikovaně vyjádřit.

Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, proti žalobci mu tak náleží náhrada nákladů řízení. Náklady řízení žalovaného byly tvořeny jeho hotovými výdaji podle § 57 odst. 1 s. ř. s. vynaloženými v souvislosti s účastí pověřeného zaměstnance žalovaného na jednání soudu dne 21.5.2012 (jízdni výdaje, hotové náklady na parkování vozidla a stravné pověřeného zaměstnance). Pokud jde o jízdní výdaje, soud při určení jejich výše vyšel z ustanovení § 157 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 1 a 4 vyhlášky č. 472/2012 Sb. K cestě bylo užito osobní vozidlo Škoda Octavia, RZ: 7B6 0793, s průměrnou spotřebou dle předloženého osvědčení o registraci vozidla 4,7 l motorové nafty na 100 km v průměrné ceně 36,50 Kč/l – náklady na pohonné hmoty tak činí 1,71 Kč na 1 km. Sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb. činí 3,60 Kč na 1 km. Jízdní náklady tedy celkem činí 5,31 Kč na 1 km jízdy. Vzdálenost ze sídla žalovaného k sídlu soudu a zpět činí 438 km. Jízdní náklady tak činí celkem 2.325,80 Kč. Žalovaný dále doložil úhradu parkovného ve výši 160,- Kč. Pověřenému zaměstnanci pak konečně bylo poskytnuto žalovaným podle § 176 odst. 1 písm. a) zákoníku práce stravné ve výši 66,- Kč. Celkem tak soud přiznal na náhradě nákladů řízení žalovanému částku 2.551,80 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. května 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová